

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 93.027 van 5 februari 2001
in de zaak A. 80.969/IX-1533.**

In zake : Georges VANGOIDSENHOVEN,
wonende te KEERBERGEN,
Stuivenberg 14

tegen :

De Post.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Georges VANGOIDSENHOVEN op 4 november 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de directeur Postzegels en Filatelie van 1 oktober 1998 waarbij hem de tuchtstraf van de terugzetting in de graad van sectiechef wordt opgelegd;

Gelet op het arrest nr. 78.605 van 8 februari 1999 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt bevolen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure van de verwerende partij van 16 maart 1999;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de beschikking van 14 juni 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 11 december 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 januari 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MARTENS, die verschijnt voor verzoeker, en van inspecteur-jurist L. VANHOOREN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat met betrekking tot de gegevens van de zaak wordt verwezen naar 's Raads arrest nr. 78.605 van 8 februari 1999;

2. Over de ontvankelijkheid.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij met een brief van 8 januari 2001 meldt en ter zitting betoogt dat verzoeker sinds 3 maart 1999 gereaffecteerd is te Zaventem 2 met behoud van zijn graad van conservator en dat die reffectatie de intrekking van de bestreden

beslissing impliceert zodat het annulatieberoep doelloos geworden is;

2.2. Overwegende dat het feit van de reaffectatie van verzoeker naar het kanton Zaventem 2 met behoud van zijn graad geenszins het bewijs levert van een impliciete intrekking van de bestreden beslissing; dat immers de beslissing tot reaffectatie werd genomen nadat de bestreden beslissing van terugzetting in graad reeds bij 's Raads arrest nr. 78.605 van 8 februari 1999 was geschorst, zodat de verwerende partij geen uitvoering mocht geven aan de beslissing tot terugzetting in graad, dat zij evenmin een uitdrukkelijke beslissing tot intrekking van de bestreden beslissing schijnt genomen te hebben; dat verzoekers annulatieberoep derhalve nog steeds de bestreden beslissing als voorwerp heeft;

3. Over de gegrondheid van de vordering.

3.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel aanvoert dat de motieven niet deugdelijk zijn omdat de herdenkingskaarten niet door De Post uitgegeven zijn en hij met het afleveren van certificaten de verkoop van de kaarten niet heeft gestimuleerd daar hij slechts een certificaat afleverde aan privé-verzamelaars en op hun verzoek; dat er voorts geen causaal verband bestaat tussen de certificaten en de huidige waarde van de kaarten omdat het hoogste bedrag waarvoor verzoeker kaarten heeft verkocht 3.333 frank per kaart was welk bedrag werd geboden door P. SCHITTECATTE; dat tenslotte de loutere bewering dat verzoeker het vertrouwen heeft geschonden niet wordt gestaafd door enig feit;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat verzoeker nooit toelating heeft gekregen om herdenkingskaarten uit te geven en te verkopen ten voordele van de sociale kas van het Postmuseum en dat

wat in het Postmuseum wordt verkocht in de ogen van de consument beschouwd wordt als een produkt van De Post; dat verzoeker beweert dat hij de resterende kaarten heeft gekocht maar dat er geen bewijs is van die aankoop; dat het verkopen in de hoedanigheid van conservator van het Postmuseum van die overvloedige kaarten ten eigen bate en het daarbij afleveren van certificaten van echtheid waardoor de verkoop ervan werd gestimuleerd door De Post niet aanvaard kan worden en dat verzoeker zijn vertrouwensfunctie binnen De Post ernstig heeft misbruikt ten aanzien van cliënten die menen dat het een product van De Post betreft; dat tenslotte volgens de verwerende partij overeenkomstig artikel 84 van het administratief statuut van de postambtenaren geen enkele beroepsactiviteit mag worden uitgeoefend zonder toestemming van het directiecomité of haar afgevaardigde en dat de handel in al dan niet ongeldig gemaakte postwaarden verboden wordt in artikel 1, punt 7 van de richtlijn over de onverenigbaarheden en cumulaties;

3.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord verwijst naar de bespreking van dit middel in het voornoemde schorsingsarrest; dat hij ook doet gelden dat artikel 1, punt 7 van de richtlijn over de onverenigbaarheden en cumulaties op 15 maart 1999 werd gewijzigd en dat de specifieke toevoeging van de woorden "zegels en kaarten" betekenisvol is; dat hij voorts benadrukt dat hij geen enkele beroepsactiviteit heeft uitgeoefend zonder voorafgaandelijke toestemming en dat hij ook geen ontoelaatbare handel heeft gedreven;

3.4. Overwegende dat in het schorsingsarrest is uiteengezet dat om de maatregel van terugzetting in graad te verantwoorden, aan verzoeker ten laste wordt gelegd dat hij in zijn hoedanigheid van conservator van het Postmuseum ondeontologische privé-praktijken heeft

verricht door de verkoop ten eigen bate van oorspronkelijk door De Post beperkt uitgegeven herdenkingskaarten "Thurn und Taxis" te stimuleren door de aflevering, zonder toestemming van De Post, van zelf vervaardigde "Certificaten van Echtheid", en daardoor gelden ten belope van minimum 200.000 frank te hebben ontvangen en voor zichzelf te hebben gehouden in de periode van 1997 tot en met mei 1998; dat de aflevering van deze certificaten aan deze kaarten een ongehoorde waarde gaf; dat ter verantwoording van de strafmaat wordt gesteld dat hij niet in zijn functie kan worden behouden gezien hij het vertrouwen dat hij daarin genoot heeft beschaamd; dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat de herdenkingskaarten niet door De Post werden uitgegeven en dat tijdens het onderzoek dat nadien gevoerd werd door de verwerende partij tussen 4 juni 1998 en 1 oktober 1998 niet is weerlegd dat verzoeker na de tentoonstelling "Thurn und Taxis" in de herfst van 1992 de resterende herdenkingskaarten zelf kocht; dat men hem dan ook bezwaarlijk kan aanwrijven dat hij de opbrengst van de verkoop van die kaarten voor zich hield; dat indien de herdenkingskaarten uitgegeven werden zonder toestemming van de verwerende partij zij reeds voor of tijdens de tentoonstelling "Thurn und Taxis" in de herfst van 1992 de nodige maatregelen had kunnen treffen en dat hoe dan ook de uitgifte en de verkoop tijdens de tentoonstelling van die kaarten niet door verzoeker alleen is benaarstigd maar samen met het personeel van het Postmuseum; dat verzoeker aanvoert slechts vijf echtheidscertificaten te hebben afgeleverd telkens aan privé-verzamelaars en op hun verzoek; dat dit door de verwerende partij niet betwist wordt; dat het niet bewezen voorkomt dat de hoge waarde van de kaarten steunt op de door verzoeker afgegeven echtheidscertificaten; dat trouwens de koper P. SCHITTECATTE een bepaalde prijs aan verzoeker betaalde zonder dat er een dergelijk certificaat aan te pas kwam; dat zelfs als één

van de echtheidscertificaten in handen gekomen is van een professionele postzegelhandelaar, en zelfs al is het mogelijk dat een dergelijk certificaat de waarde van een verzamelstuk kan doen stijgen, er te dezen evenmin aangetoond wordt enerzijds, dat er een rechtstreeks oorzakelijk verband bestaat tussen de prijs van de verkochte kaarten en de echtheidscertificaten en, anderzijds, dat het verlenen van die certificaten tot doel had de prijs van die herdenkingskaarten te manipuleren; dat de feitelijke grondslag, zoals hij in de bestreden beslissing is aangegeven derhalve niet deugdelijk lijkt;

3.5. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord die uiteenzetting niet vermag te weerleggen; dat de verwijzing naar de vermeende overtreding van artikel 84 van het administratief statuut van de postambtenaren, hetwelk stelt dat geen enkele beroepsactiviteit mag worden uitgeoefend zonder toestemming van het directiecomité of haar afgevaardigde en van artikel 1, punt 7 van de richtlijn over de onverenigbaarheden en cumulaties hetwelk de handel in al dan niet ongeldig gemaakte postwaarden verbiedt, overwegingen zijn die geenszins in de motivering van de bestreden beslissing voorkomen zodat zij niet aan de grondslag ervan liggen noch in enigermate die beslissing hebben gemotiveerd; dat trouwens de verwerende partij ook niet weerlegt dat het verbod om handel te drijven in kaarten en zegels slechts zou bestaan sedert 15 maart 1999 en zij evenmin aantoont dat verzoeker daadwerkelijk een beroepsactiviteit uitgeoefend zou hebben zonder toestemming van het directiecomité of haar afgevaardigde; dat het middel derhalve gegrond is;

Overwegende dat het gegrond bevinden van het eerste middel volstaat om de vordering toe te kennen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de directeur Postzegels en Filatelie van 1 oktober 1998 waarbij aan Georges VANGOIDSENHOVEN de tuchtstraf van de terugzetting in de graad van sectiechef wordt opgelegd.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf februari 2000 en een, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	A.-M. GOOSSENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. GOOSSENS.

J. DE BRABANDERE.